

БОГДАН БОЙЧУК
ЧАС БОЛЮ

ПОЕЗІЇ

БОГДАН БОЙЧУК

ЧАС БОЛЮ

ПОЕЗІІ

Об'єднання Українських Письменників

„С Л О В О“

НЬЮ-ЙОРК

1957

BOHDAN BOYCHUK

THE AGE of PAIN

poems

Обкладинка роботи БОРИСА ПАЧОВСЬКОГО

UKRAINIAN WRITERS ASSOCIATION

S L O W O .

1 9 5 7

ПІСНІ БОЛЮ

I.

Л ю б о в

Я бачу все:
час нігтями обличчя зрив
(твое обличчя, свіже
і прекрасне),
а злото кучерів
покриє іней
незчисленних
зим.

Я бачу... і люблю.

А висушли уста,
як листя,
шелестітимуть незрозуміло.
В очах — не ласка,
тільки біль.

А я люблю.

І знаю:
тоді лиш келех
виповнений вщерть,
як любиться
початок

і
кінець.

XII - 1955.

II

В і р н і с т ь

По збурених колінами ліжках,
по перелитих чашах,
по стисках зимних, як гадюки, рук
і по цілунках алькоголю, —
ти повернулася і принесла:
у серці, як у дзбані, сльози
й прозору вірність на руках.

І задрижало листя висохлих долонь,
і вдарили об берег почування:
я взяв від тебе вірність, як красу життя,
як душу втомлену, як теплий віддих,
і пішов.

Бо, як останеться лиш порох і земля,
як перекинуть сльози,—
яснітиме єдина вірність у руках,
світитиме твій дух.

II - 56

III.

Р о д ж е н н я.

присіла,
розклавши коліна,
й
взяла у долоні
вагітність.

спроквола лягла.

у лоні:
життя затремтіло,
як крапля надії;
по ній —
розливалася
млюсть.

і взнала:
спочатку був біль,
а не слово.

.

й кінець буде біль.

XII - 55

* * *

*Деся суть була —
Осталися одгидки,
Деся дїм стояв —
Та як його знайти?*

Мій шлях:
неждано виховзнув
з-під ніг .
Й піском розлився
в безконечність.

Я йшов
(Зі мною поруч ніч)
і по коліна груз
в темноті.
На грані світляних років
являвся часом день,
і час від часу зірка
падала комусь
в долоні.

І тільки раз
я став віч-на-віч
з ціллю:

пожадно кинувся
до ніг. Обняв.
І притиснув
до серця мокрого
від крові
тонку й холодну пустку!

Так:
десь дім стояв —
а може й не стояв.
Була десь ціль —
а може й не було.
Я йшов кудись
і знав:
мій шлях — в нікуди;
я йшов і знав:
мій хід — життя.

XII - 55

С Е Л Я Н И Н

Ішов ріллею.
Срібна голова
звисала між плечима.
Обличчя:
боронами зрите,
і борозни в ногах.

Да святиться

Ішов.
У жмені репаній —
останній клаптик неба,
у серці —
грудка чорнозему.
А сонце розливалось
під босими ногами
і пекло.

Да будеть вода

Межу свою переступив —
і на коліна.
„Нас хтіли розлучити“, —
шепотом,

МОВ ДО КОХАНКИ
Й НІЖНО ГЛАДИВ
СКИБИ.

Небесіє і на землі

Упав хрестом
(і клаптик неба
виховзнув навік)
Торкнув устами
лоно чорної землі,
і декілька перлин
з повік зірвалось.

Амінь

*Розлука стала злукою,
Кінець став вічністю.*

XI - 55

Б І Л И Й В Л А Д А Р

Пшениця золотом засумувала
(на мускулах, на мозках, на серцях)
а з пороху роси
(під градом зір)
лілейно виросла
любов:
й почервоніла.

Вечірнє сонце
впало на гілля
і заридало кров'ю,
а сльози ринули
нестримно вниз
і запалили ріки,
і моря, і океани.

Тоді шляхом
із мармуру кісток,
як фатум, як конечність,
як життя,
прийшов на землю
білий владар —
смерть.

I - 56

П І С Н Я

як зливу мук, як бурю кіс,
ридання розпустила:
де гострий зір,
де сміх шорсткий,
де муж,
що я любила?

Він був, як вітер, як роса
на босі ноги в жнива:
терпкавість уст,
залізний хід,
був муж,
що я любила.

Він землю полюбив — пішов
(кричи розпуко сива!),
вгинався шлях,
тряслись жита,
йшов муж,
що я любила.

Як тугу репану, як біль,
молитву розстелила:
О, земле, не бери того,
котрого я любила!
о, земле, не бери того,
котрого я любила.

Ч Е К А Н Н Я

I.

скоріш!
скоріш!
зсувайся в бурю
розхвильованих лісів,
скоріш!
не розливай теплô
 поміж коліна:
вони темноти прагнуть,
свіжої роси,
і стиску мужнього.
скоріш!

II.

я хочу рук
на стані, як вужів,
я хочу пити
млосьть,
я хочу вилляти
уста.
скоріш.

III.

облиш но, вітре!
що? —
бери...

бери вже
стан,
і груди повні,
й стегна;
перса не торкай
(там кров його цілунків
ще не захолола),
ні лоно
(там тремтить
життя) —
уважно, вітре!

ІУ.

нема!
нема!
вмирає відгомін
його ходи,
нема!
і гаснуть квіти,
корчиться трава,
і ломиться надвоє
день.
нема

*

і сонце утопилось
в розхвильованих лісах
. і нащо?

ІУ - 56

САМОТНІСТЬ

Нам доля кинула під ноги
спільний шлях
і впхала поміж нас
самотність.

У погляді твоєму
раз-у-раз
я бачив

простір,

простір,

простір,

і порожнечу
і самотність.

У кожному дотику:
у пальцях і в устах —

самотність;
у кожному віддиху —
позагробовий холод
і самотність.

І в кожний день
між нерви пхала мука
довгі пальці
і шарпала свідомість
на куски!

Не раз хотів благодати
будь людина.

Не раз бажав твоєї
теплоти,
не раз хотілось
розірвать надвое
самотність нашу,
й білу кров
під ноги вилляти
і затоптати
в грязь.

Хотілось.
Та роки
приходили до мене
в хату
й давали пити
чистої,
джерельної
води.

Я пив,
пожадно пив,
ковтав холодну рівновагу,
спокійнішав...
і врешті полюбив
самотність:
вона — лагідніша за смерть,
вона — за вічність глибша.

XI - 55

Ідь буднів так пече
і палить рани:
густою кров'ю
скапує життя
в холодну вічність —
все кап
і кап...
безслідно,
марно.

Я затиснув рукою рани —
й біжу по вибитих шляхах: ...
худий,
ослаблений.
І віра, що мені дано
знайти людину,
жене засліплено.

Повз мене — люди без облич
і погляди скляні:
їх більше,
й більше,
товпляться,
кричать.

і нічим дихати,
і важко йти,
і я самотній.

А кров стікає поміж пальці,
і скапує життя
в холодну вічність.

XI - 55

П О Е З І Я

Нестерпне світло
розтопило груди,
і в серце врізалось
ножа тонким язiком
слово.

І до кінця твогó
ятритись буде рана,
а з мокрих уст її
сповзатиме
гнучка гадюка
крови.

І до кінця:
кричатиме
червоним болем
серце,
а в жилах синьо
пульсуватиме свiдомiсть:
ти живеш!

І - 56

М А Т Е Р І

I

Прив'ялий кущ бузка
і грудку глини...

більш нічого.

за все:
за крик з червоним передертим горлом
у ложі смерти
і безсмертя,
за біль, що лоно омотав корінням,
за вкритий стогін,
скривлені уста,
і за нове життя в твоїх колінах,
що бризнуло плачем, —
за все.

II

У горло пропасти одкрите
каміння буднів кидала —
одна —
руками, як сухі гілляки,
під небом здряпанним;
а біля п'ят

і їжилось,
й гарчало
голодною собакою
життя.

III

І день-у-день
з-під чорних брів її
злітали в серце краплі
і пекли.

О, каро!
о, конання!
муко-мук!

як викричати з серця
сльози материні,
як вистогнати пісню
про кістяк,
про жовті руки,
про червоний кашель,
і про щось тепле в грудях,
як любов?!
як?
о, як?

ІУ

Я бачив Богородицю самотню,
я бачив схилений на шибу мірт,
й одкриті двері.

У

І я приніс тоді
прив'ялий кущ бузка
і грудку глини,

більш нічого,

бо в мене — тільки Сіль,
у мене лиш червний кашель,

і ще щось тепле в грудях,
як любов.

III - 56

В І Д І Й Д И

Чорні краплі, як цілунки смерти,
кап і кап,
глухо,
монотонно.

Життя, розбите
на дрібні кусочки,
стогне під ногами, —
не згинайся,
йди,
все кап і кап
закрий обличчя болем
кап і кап
кусочків не збирай,
пропало.
кап і...

відійди.

II - 56

В Е Ч І Р

**сонце кривавить на землю
і заливає мій день:**

родиться вічність.

III - 56

П О Е Т

(Тодосеві Осьмачці)

Йому ненависть і любов
надвое серце роздирали:
крізь бурю днів,
крізь повені років —
усе життя:
до ніг тулилася
самотність п'яна,
у ліжку — дихала
в обличчя тухлістю
кульгава підлість світу,
а біль — болотом по кістки

Життя (розхрістане, патлате,
з очима білими, як дим,
і криком божевілля)
то відпихало
в чорне мряковиння днів,
то притягало
до своїх грудей,
щоб поцілунок
(зимний і слизький)
в обличчя плюнути
й одкрити ласку лона
темного, як ніч:

де стогоном давилося залізо,
де реготалося вогнем,
де чорна кров
в дрижанні ціпеніла,
де біль риданням розцвітав,
і голоси ломилися, як жито,
під тиском жовтих рук,
і безупинно бив в коліна вітер:
і ні стояти, ні зробити крок,
і друга не знайти,
 щоб спертись на плече.
 ні білої руки,
 щоби думки зложити...

І він угруз
по пояс у житті
й руками
(що цвіли
червоно кров'ю)
виловлював
з незайманих глибин
(як з каламутних вод)
каміння вічності
і кидав
людству в ноги!

II - 56

К І Н Е Ц Ї С В І Т Н Ї

Кругом — порозкидані тині
і гуща, і дроти;
кричать порожнечєю урвища чорні
і злизують шкіру
дощі.

Іти б — життя ж під ногами розмокло,
гукнути — у горлі кулак,
і б'ється,
між ребрами
б'ється самотність,
скривавлений птах
з перебитим крилом;
і жилами —
холод спливає,
й долоні любов'ю, як болем, налиті
ущерть
(і нікому надлити)
й цілунки холонуть
на мертвих устах,
а руки —
у землю вросли.

І тоді надійшла
(висока, як вічність, як біль),
доторкнула німими устами
чоло:

і думки скам'яніли,
віддала розіпнуті груди:
і білі полотна
покрили усе.

ІУ - 56

КРАЇНІ ЧОРНОГО ЖИТТЯ

ти гострим вітром
врізуєшся в груди,
ти свіжим боєм
розливаєшся в легенях,
ти кров'ю теплою
вдаряєш в серце, —

*країно чорного життя,
країно чорнозему,*

дорóга,
що жовтою гадюкою
закидалась в ногах,
далеко відповзла, —
і тільки небо морщить мокру шкіру,
і сонце, як червона рана,
скапує іржею,
і вітер голі дерева
розшарпує руками,
й порожні дні на шибеницях
в смертному пручанні;

і трупи обнімаються з залізом,
і кров горить в розірваних щелéпах,
і ломляться хрести;

*країно чорного життя,
дорога: відповіла далеко?..*

а зморшки, по яких спливає біль,
а губи, передерті криком,
а спалені уста
і мокрі очі:
не твої?

я ж бачу, хоч дорога відповіла:

під тином простягнулася
потріскана долоня селянина,
із висохлих грудей --
ні краплі молока
на свіжі губи немовляти,
з подертих хат
побитими очима
виглядає голод;

країно чорного життя, я бачу!

у лоні черви роз'їдають вугіль і залізо,
холодні ґрати плачуть людським потом
горлянку висохлу кістлявою рукою
тисне страх;

руїни крізь камінні зуби
стогнуть жовтим димом,
брудне лахміття роз'їдають рани,
а крізь лахміття:
 кров! і кров! і кров!

Країно чорного життя, і я спливаю болям!

і тут людина родиться зі смертю,
і тут життя — повільне умирання,
і тут зелено проростають кості, —

та я устами хочу доторкнути ран,
і чорну тугу видушити з серця
на твої спечалені долоні,
а так навіки розчинитися
у лоні чорнозему
і прорости травною твого тіла,

Країно чорного життя.

У - 56

РЕМІНІСЦЕНЦІЇ

*

Ця щілина
була вузька і темна
(смерти щілина),
в яку
нам глянути дано́;

крізь неї бачили:
в камінних ребрах
гір
зеленим полум'ям
весна горіла;

і доторкнулися долоні наші,
злучилися теплом.

* * *

Ми йшли
і бачили,
як у розбитих банях
гасли очі,
як умирав в руїнах
стиснений дитячий
крик,

як пороку торкалися
уста жіночі,
як на заржавілих
хрестах заліза
розпиналося
життя.

* * *

Ми йшли
і думали

про ідолів, що сплять
на вицвілих полотнах,
втиснені у рами;
про ідолів,
які не бачили ніколи
подум'я весни.

Не бачили любови.

УІІ - 56

В Р А Ж І Н Н Я

I

задушливо.

машин іржавий регіт
ударяється в обдерте небо
і падає (розбитий на куски)
на асфальтові плечі міста,
вкриті струпами людей
й газетним друком.

на прилавок
із старих торбинок
сиплеться жіночий сміх.

в червоній крові
топиться холодний ніж.

на сквері,
згорбившись, сидить
костиста жінка
з довгими порожніми
руками.

II

я мушу йти,
я мушу з дня на день
розмотувати безлогічну
плутаність вулиць,
я мушу жити.

III

на кожному перехресті
пальцями торкаю ніжно
живчики прохожих
і відчуваю, замість крові,
як пульсує біль.
і бачу, як ненависть
зморшками вгризається
у чола.

*не матиме спокою
праз кісток твоїх, Ісусе...*

мені назустріч
крізь затиснені уста
сичать гадюки.

чи ти чуєш, Ісусе.

твердий кулак
нервово корчиться
в жаданні крові.

о, Ісусе!

ІУ

я мушу,
я мушу крикнути:
людино!

людино! вкрита реготом машин,
людино! здавлена газетним друком,
 без обличчя, —
ти не є.

чи бачиш,
як на бруку
горбиться твоє життя,
чи бачиш
ту костисту жінку,
що простягнула лиш
худі порожні руки?

людино, ти не є!

УІІ - 56

STONY WOLD

I

Розіпнутим вікном:
гранітний стогін вітру,
і шум зеленого волосся Адірандакс,
і хлипання схвильованих озер
(що лижуть кам'яні коліна). —
пролазять,

товпляться,

падуть

і тонуть в білому житті
між білими ліжками,
де люди носять в грудях тиху смерть,
де на устах холонуть краплі крові,
де найчорніші родяться слова,
і перев'ялих днів альбом
стискають жовтими руками:
пролазять,

товпляться

падуть
й навіки
тонуть...

II

дай руку висухлу,
бо скоро переломиться дорога,
ступімо крок,
ще поки в грудях смерть,
торкнім долонею долоню
і обміняймося останніми краплинами
тепла.
ходім, ходім.

бо що осталося?

посивілі світанки
з зимними устами,
нудкі розлиті дні,
і вечори із запахом
непитого вина,
неторканих ще уст
й відцвілого зарані тіла,
.

і ще краєчок білого життя.

ходім.

У - 56

Щ Е Л Ю Д И Н А

Це ще людина!

хоч крізь розшарпану
життям сорочку
плачуть чорними сльозами
ребра,
хоч руки і чолó
порізали роки,
хоч позамикані всі двері,
і тільки вулиця відкрила
сірі асфальтові груди, —

Це ще людина!

хоч з-під худих нервових пальців
вибігає мосяжем
простенька пісня,
і тільки де-не-де
впаде зелена крапля
спомину:
де сонце,
і жінки,
і сміх...

а потім
знову вулиця,
і чорний піт,
і мосяжем біжить
простенько вбрана пісня;

а так — десь упаде
сухий монетний
брязкіт,
як різкий
останній крик
життя,
яке втікає поміж пальці,
якого вже нема.

Та це людина!

УІІ - 56

З ЗІМ'ЯТОГО ЛИСТКА ЖИТТЯ

I

повітря:

п'яне людським потом,
і прив'ялим запахом жінок,
і жовтим димом,
розляглось в вагоні.
рука,
як стята чорна квітка,
висить нерухомо:
і падає лише
сухий безкровний голос,
як стара монета,
і погляд із мутних очей,
й залізний крик коліс
підземки.

II

візьми з собою, хлопче, сльози
й чорну руку.
бо не відкриються тобі
вже висохлі серця,
ні згорблені будинки,
ні церкви кістляві;

Умерлим за життя
не бачити розпукою
й сухотами роздертих
уст,
які недавно цілували,
ні зимних рук,
що вивели тебе
в життя.
не бачити ніколи!

не плач. не плач.

неси свій біль
в тендітних грудях
смітником життя,
аж поки біла смерть
не відбере його
ласкавими руками.
неси.
неси.

ти сам...

УІ - 56

Р О З П У К А

холодні дні спливають
моїм тілом:

і з рук,

і з ніг

змивають у пісок

життя;

до горла тиснуть
нікому ще неказані

слова,

і гусне в жилах
ще невіддане

тепло,

й свідомість просякає болем.

і як думки перетворити в камінь?!
як вирвати з корінням нервів біль?
як утопитися в останній краплі крові?

як? о, як?

невже осталося тільки жити,
відчуваючи руками смерть,
і бити кулаками
об порожні груди
буднів,
й давити вуха їх хрипким
і передсмертним звуком?

невже?

У - 56

В Е Ч І Р Н І В Р А Ж І Н Н Я

В кімнаті розіллятий смуток...

I

під деревами вже
сідає вечір
з свіжими устами;
а сонце кидає в вікно
останні мідяки,
що між смаглявістю
твоїх колін вмирають.
в кімнаті:

тільки ми,
і розіллятий смуток,
і між колінами
вже мертві мідяки.

II

Ха-ха,

ха-ха,

ха-ха, —

якийсь беззубий реліг
продирається крізь білі стіни
і краде нам тишу:
ха,
ха-ха...

і, як коріння,
нам переплітаються
у болі руки;

III

ти хтіла вибігти
на роздоріжжя
і кричати, —

я зупинив тебе:

хай людство топить
в реготі
свій біль,
хай п'є гарячий віддих
саксафону
(якому роздирають горло)
і гострий крик
блискучого клярнета,
хай п'є,
хай п'є,
до божевілья,
до безтями,
хай відтанцює свій безглуздий ритуал
і відійде.
нехай.

ІУ

А ми закриймо вікна
нашої кімнати,
і постараймось віднайти
загублене у реготі і крику
відчуття життя;
ми — я і ти,
з самотністю,
з розлитим смутком,
у кімнаті,
і з питанням
(від якого корчиться
у болі серце):

*чи вони щасливі?
чи живуть?*

*

це ціль,
це ціль,
це наша ціль:

відчутти і знайти.

Х - 56

ЖИТТЯ В СЕЛІ

У бур'янах регоче
жовтими зубами
осінь...

В страху:
найжилось солом'яне
волосся хат,
що дивляться
сльозами чорних вікон
на полатане лахміття
буднів.

На брудній постелі
давляться плачем
худі пісні:

крихітку хліба,
хліба і води!
нам замерзло серце —
трішечки тепла!
нам в'януть
руки —
сонця і тепла!

у відповідь:
регоче жовтими зубами
осінь,

порожньо
шелестять на вітрі
висохлі серця,

і падають (як жовте листя)
безупинно дні,

і згорблено
снуються людські
тіні, —

що ще живуть,
і мучаться,
і хочуть жити.

IX - 56

Ж Н И В А

Мідь м'ускулів розп'ята
на косах і серпах;

і потом скроплені
м'які уста землі.

Жінки купають
в сонці
рамена, і груди,
і сумні пісні:

хто дітям
наших лон
налле життя
і сил?

*вона! вона!
земля!*

хто змиє
молоком
нестійкість
перших
літ?

*вона! вона!
земля!*

ХТО МІДДЮ
ВИПОВНИТЬ
КЛІТИНИ
РУК
І НІГ?

*вона! вона!
земля!*

ХТО ДАСТЬ ЇМ
ВСЕ В ЖИТТІ,
І ВІДБЕРЕ
ЖИТТЯ?

*вона! вона!
земля!*

X - 56

Т В Е Р Д А М О В А

Тверда,

ритмічна

мова:

родиться між кам'яними
трупами домів,
виходить димом
із заржавілих залізних
уст,
пролазить крізь затиснені
щеліпи трибів, —
тверда,
холодна
(як метал),
доцільна —
без любови і без почувань:
і на устах людей

усмішка тихо
гине,
і на очах людей
блистять сльозами
біль,
і здушені пісні
конають
в горлах.
І люди слухають

тверду
залізну
мову,

і люди чують

ритміку
і силу,

і розуміють:

це говорить час.

XI - 56

ЧОРНИЙ ТРИПТИХ

I

МУЖЧИНИ І ЖІНКИ:

з червоними устами,
з кусками розторощених
дороговказів у руках,
з очима, на яких
поклало тінь свою
блукання,
і з ногами, до яких
кістлявими грудьми
припала втома:

приходять
і шукають
у моїх рядках
шляхів для їхнього
безцільного
життя.

II

МУЖЧИНИ:

що одкривають рани
замість уст,
з розбитими грудьми,

з порожніми чашками;
і жовті кістяки,
що тіло в бойовищах
загубили:

приходять
і шукають
у моїх рядках
цілющих ліків
на свої невилічимі
рани.

III

ЖІНКИ:

що сині трупи
їх дітей
пливуть в обіймах
хвиль
і сплять...
що кинули
життя
в тісні
чотири стіни, —
і продають
лінивий шовк
спідниць:

приходять
і шукають
у моїх рядках
намиста
на свої спітнілі
шиї.

* * *

FINALE:

не йдіть!
не йдіть!
закрийте двері,
не губіть хвилини:

моя поезія — це муки вашого блукання,
моя поезія — це ваші рани,
моя поезія — це біль!

У - 56

М О Н А Х И Н Я

У чорний шовк
старанно огорнула
і крик грудей,
і спілість свого лона, —
щоби пройти
холодно
крізь життя:

не знаючи
ні болю родження,
ні сліз,
в яких купаються
пісні.

І тільки кінчиками білих пальців
просувала мертві дні,
як вервицю,
і почуття, як квіти, укладала
між жовтими листками
молитовника.

І до кінця
вмивала руки
шепотом молитви,

щоб простягнути їх
(несплямлені)
по чашу, виповнену вщерть
спасінням:

забувши
дати жебракові,
щоб помоливсь
за вбивство
власного життя,
щоб помоливсь
за гріх
ніколи ненароджених
її дітей.

IX - 56

НЕ РОЗП'ЯТІ НА ХРЕСТАХ

Я зустрів людей,
що не були розп'яті
на хрестах

(з сухого дерева,
що сотнями років
безкровним голосом
кричало під ногами,
аж поки сотні рук,
невправлених,
не підняли його).

Я зустрів людей
без маски смерти
на очах, —

що вміли нести
у твердих руках
лагідні квіти
ніжності,

що йшли з серцями
повними
і не розхлюпали
любви й почувань.

Я зустрів людей
що ще були людьми,
і руку подавали
(без ножа)
і в смутку, як в м'якій землі,
ростили
тихі трави дружності
(без коренів гадюк).

Я зустрів людей,
ще молодих.

X - 56

НА БАЛІ КОЛИШНІХ ЛЬВІВСЬКИХ
СТУДЕНІВ У НЬЮ- ЙОРКУ

*Gaudeamus igitur
iuvenes dum sumus...*

хоч їхні голови
покрила сива ніжність,
і в кутиках очей
згоряє
учорашній день,
хоч всі бажання,

мрії

і шляхи

втопилися у реготі
пилюг і бур:

Gaudeamus igitur!

для них минуле
ближче, як тепер,
(там квітка раз
хотіла розцвітати)
для них майбутнє:
час, вже час, вже час,
одкриті двері навстіж —

... час рушати.

*

отож тисніть минуле
до своїх грудей, —
там квітка не цвіла,
та хоч буяло листя.

ви йшли,
ви мріяли,
ви жили,
ви були!

...Отож тисніть,
тисніть минуле до своїх грудей,
співайте:

*iuvenes dum
sumus,*

ховайте в серці квітку,
що росла,
ховайте квітку,
що зісохла,
і згадуйте.

як полетіла з вітром,
згадуйте.

Окрадені життям.

XI - 56

СТАРІСТЬ

Так мало споминів,
так мало днів:
замало, щоб забути...

так тяжко бачити
в пустій кімнаті,
так тяжко йти
крізь двері, що ведуть
в нову пусту кімнату;

моїми пальцями
прошелестіли
жовтими листками
осені.
крізь довгі пальці
проховзнули весни,
викупані в сонці,
і ночі з теплими
жіночими устами,
і дні з розсипаним
здоровим сміхом;

*

щоб там, де
губляться шляхи,
знайти прив'ялі квіти
на хрестах,
знайти тіла
(вже одцвітаючі)
мандрівників, що йшли
попереду, —

ідуть.

щоб з висохлих чашок,
з безкровних костей
і з порожніх без'язиких уст
почути вирок свій:

*всє кинено в життя
без цілі!*

(і дотіли мислі)

вас проклято!

(вмерли почування)

вас проклято!

(чорна безконечність)

вас проклято!

*болею
і блуканням.*

X - 56

З м і с т :

Пісні болю	3
Селянин	8
Білий владар	10
Пісня	11
Чекання	12
Самотність	14
Поезія	18
Матері	19
Відійди	22
Вечір	23
Поет	24
Кінецьсвітне	26
Країні чорного життя	28
Ремінісценції	31
Вражіння	33
Stony wold	36
Ще людина	38
З зім'ятого листка життя	40
Розпука	42
Вечірні вражіння	43
Життя в селі	46
Жнива	48
Тверда мова	50
Чорний триптих	51
Монахія	54
Не розп'яті на хрестах	56
На балі	58
Старість	60
Мандрівка	62

Друкував А. Орел, 363 Грове ст., Перт
Амбой, Н. ДЖ., ЗДА.

